

เด็กไทย “หัวช้า” ปัญหาน่าห่วง

การศึกษาขององค์การเครือข่ายการวิจัยด้านสมองและระบบประสาท (BRAINnet – Brain Research and Integrative Neuroscience Network) ชี้ว่า การพัฒนาการเรียนรู้ด้านต่าง ๆ ของมนุษย์อย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุด ควรเริ่มตั้งแต่ยังอยู่ในช่วงชีวิตปฐมวัย และบางด้านอาจต้องเริ่มตั้งแต่อยู่ในครรภ์ด้วยซ้ำ

แม้เด็กแต่ละคนถือกำเนิดขึ้นมาโดยมีสมองที่ทำงานได้ดี และบางคนมีสิ่งที่เรียกว่า “อัจฉริยภาพ” ด้านต่าง ๆ แฝงเร้นอยู่ แต่หากเด็กคนนั้นไม่มีโอกาสได้รับการกระตุ้นและพัฒนาความสามารถเหล่านั้นภายในช่วงวัยที่เหมาะสมแล้ว อาจถึงขั้นหมดโอกาสพัฒนาได้อีก หรือทำได้ยากมาก

มีนักวิจัยจำนวนหนึ่งที่สนใจศึกษาสถานการณ์เกี่ยวกับพัฒนาการด้านต่าง ๆ ของเด็กไทย ทั้งด้านพัฒนาการ (DQ – Developmental Quotient) และ เซาว์นปัญญา (IQ - Intelligent Quotient) และพบข้อมูลที่เรียกได้ว่า น่าเป็นห่วง

การศึกษาจากโครงการวิจัยพัฒนาการแบบองค์รวมของเด็กไทย เมื่อ พ.ศ.2546 โดย พญ.ลัดดา เหมาะสุวรรณ และคณะ พบว่า แม้ครึ่งหนึ่งของเด็กอายุน้อยกว่า 3 ปี มีพัฒนาการโดยรวม (DQ) อยู่ในระดับปกติ คือ 90 จนถึงน้อยกว่า 110 แต่สำหรับเด็กโต วัย 3-6 ปี พบว่ามีพัฒนาการในระดับค่อนข้างช้า คือ 70 จนถึง น้อยกว่า 90 และดูเหมือนว่าเด็กไทยอายุ 6 ปีขึ้นไปส่วนใหญ่มีระดับเซาว์นปัญญา (IQ) ในระดับค่อนข้างช้า

ตารางแสดงระดับพัฒนาการและเซาว์นปัญญา

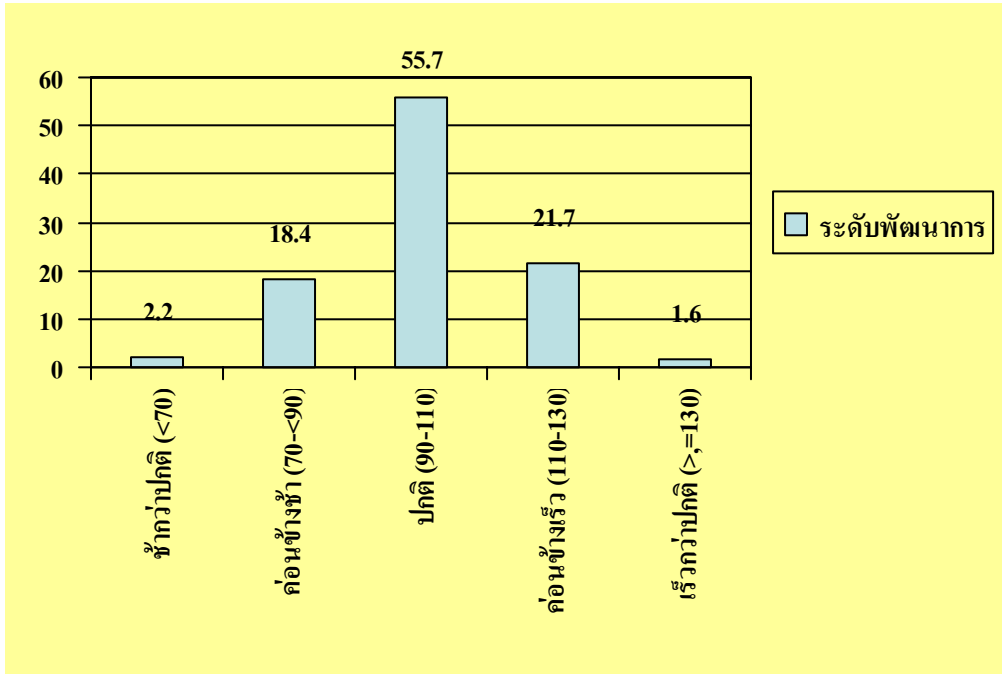
ร้อยละของเด็กตามระดับการพัฒนา	1- <3 ปี	3- <6 ปี	6-13 ปี	13-18 ปี
ช้ากว่าปกติ (>70)	2.2	13.3	4.6	7.5
ค่อนข้างช้า (70- <90)	18.4	42.3	62.9	58.7
ปกติ (90- <110)	55.7	29.3	28.3	27.2
ค่อนข้างเร็ว (110- <130)	21.7	7.0	3.7	6.1
เร็วกว่าปกติ (130 หรือ >)	1.6	8.1	0.5	0.5

ที่มา : ลัดดา เหมาะสุวรรณ และคณะ 2546

หมายเหตุ : เด็กอายุ 1- <6 ปี วัดพัฒนาการ (DQ)

เด็กอายุ 6-8 ปี วัดเซาว์นปัญญา (IQ)

แผนภาพแสดงระดับพัฒนาการโดยรวม (DQ) ของเด็กอายุ 1-2 ปี เล่มเดิม

ที่มา : นิชรา เรืองดารการนนท์.2547

หมายเหตุ : พัฒนาการโดยรวม (DQ) วัด 2 ด้าน ได้แก่ ภาษาและการกระทำ

พญ.จันทร์เพ็ญ ชูประภาวรรณ นักวิชาการที่ศึกษาข้อมูลพัฒนาการของเด็กไทยในระยะยาวต่อเนื่องมานานหลายปี ชี้ว่า การที่พัฒนาการหรือเขาวนปัญญาของเด็กไทยล่าช้าหรือไม่สมวัยเช่นนี้ ย่อมสะท้อนให้เห็นถึงปัญหาพัฒนาการของสมองที่ไม่ได้รับการกระตุ้นเพียงพอ

มองออกไปถึงสภาพการเลี้ยงดูเด็กในครอบครัวไทยวันนี้ ที่เด็กนับล้านเติบโตมาในสภาพ “ครอบครัวแหวกกลาง” ที่ขาดพ่อแม่ ซึ่งไปเป็นแรงงานย้ายถิ่นที่เมืองที่ห่างไกลออกไป ทั้งลูกให้ปู่ย่าตายาย ที่แม้ว่ามีความรักแก่ลูกหลานเพียงไร แต่ด้วยข้อจำกัดของวัยอันร่วงโรย ที่ทำให้ขาดแรงกายและความรู้ในการเลี้ยงดูให้เด็กเติบโตโดยได้รับพัฒนาอย่างรอบด้านและเต็มที่ นับว่าน่าเป็นห่วงยิ่ง

นี่คือปัญหาสำคัญที่บั่นทอน “ต้นทุน” อนาคตของชาติที่จะมารับช่วงต่อจากคนรุ่นเราเสียตั้งแต่ต้นทางอย่างน่าวิตก

จะช่วยกันแก้ปัญหาได้อย่างไรดี?

ที่มา : รายงานสุขภาพคนไทย พ.ศ.2551

ข้อมูลเพิ่มเติม ติดต่อ กิตติมาภรณ์ 081 449 7479